Пред иконом Светог Саве

Гледам га. Дугуљасто лице, благе очи, косе као у девојке... Гледа и он мене. Светлост свеће се разлива по целој соби, моја душа осећа спокој. Чујем га како ми говори...

,, Брате, помози ми! Желим да постанем монах, желим да свој живот посветим цркви. Поведи ме са собом на Свету Гору“. И већ тада знао сам да ћу му помоћи. Његово високо чело ми је показивало колико је мудрости у једном дечаку. Договорили смо се да ћемо његовом оцу рећи да идемо у лов на јелене. Тог дана изашли смо из дворца веома рано. Били смо на коњима, под пуном ловачком опремом. Пратило нас је неколико паса. Убрзо се спустила тешка, густа магла. Растко нас је све време пожуривао, напредовали смо веома брзо. Требало је искористити сваки минут док не опазе да смо побегли. У једном тренутку приметио сам да је младић на свог коња ставио слугу са повређеном ногом, а он сам је ишао бос. Иако је видљивост била мала, чинило ми се да младог краљевића обасјава нека светлост. Спуштала се ноћ. Након краћег одмора у шуми као да је та иста светлост обасјавала део пута којим смо ишли. До манастира смо стигли око поноћи. Настојник отац је отворио тешка врата и примио царског сина к'о најмлађег свога брата. Тада ме је ухватио за руку и рекао:,,Хвала ти, брате мој!“ Осетих топлину која ми се шири целим телом. Успели смо! Једна суза ми склизну са образа.

Пробудих се. Савиндан, светлост свеће се разлива по соби, а топлина мојом душом. Она иста топлина која греје наша срца већ осам векова.

Теодора Родић 6-5